

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 6 marca 1923 r.
sygn. akt III Rw 1614/22**

Dla ważności ugody sądowej nie ma znaczenia następcza zmiana stosunków gospodarczych.

Sąd Najwyższy jako sąd rewizyjny
pod przewodnictwem sędziego Sądu Najwyższego dra Sieradzkiego,
a w obecności sędziów Sądu Najwyższego dra Mierzeńskiego i Fedyńskiego jako
sędziów,
w sprawie Feliksa Różka, gospodarza w Batowicach, powoda, zastąpionego przez
adw. dra Badera
przeciw: (1) małoletniej Jadwidze Gajoch, córce Katarzyny Gajochowej w Batowicach,
działającej przez opiekuna Adama Golca w Krakowie, (2) Katarzynie Gajochówniej,
gospodyni w Batowicach, pozwanym, zastąpionym przez adv. dra Lachsa,
o nieważność ugody sądowej z.p.n.,
wskutek rewizji powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie jako sądu
odwoławczego z dnia 13 lutego 1922 r., sygn. akt Bc IV 352/21, którym na odwołanie
powoda zatwierdzone wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 9 września 1921 r.
sygn. akt Cg IIe 862/21,
na posiedzeniu niejawnym orzekł:

- 1) rewizji się nie uwzględnia,
- 2) powód winien zapłacić pozwanym koszty postępowania rewizyjnego w kwocie
8.805 marek polskich w ciągu dni pod rygorem przymusowego ściągnięcia.

Uzasadnienie

Rewizja powoda powołująca przyczyny rewizyjne § 503 pkt 2, 3 i 4 k.p.c.¹ jest
bezpodstawna.

Pierwsza z tych przyczyn nie zachodzi, gdyż po należytym wyjaśnieniu sprawy
zbędnym było prowadzenie, dowodu ze znawców i przesłuchanie stron
na okoliczności w ustępie trzecim skargi przytoczone, jak niemniej na okoliczności
nie mające dla sporu decydującego znaczenia, że od czasu spornej ugody ceny gruntów
stokrotnie wzrosły. Wiadomym jest powszechnie, że obok wzrostu cen nieruchomości
z malała nadzwyczajnie wartość pieniądza.

¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. - Kodeks Postępowania
Cywilnego, Dz.U. 1930 nr 83 poz. 651.

Nie zachodzi też zarzucana sprzeczność z aktami (§ 503 pkt 3 k.p.c.), gdyż z treści spornej ugody aż na zbyt widoczne, że wyrażenie o własnym gruncie powoda nie ma się odnosić do wymienionej w wyliczeniu gmin na ostatnim miejscu gminy Raciborowice, a zachodzi tu tylko oczywisty błąd w redakcji tej ugody.

Ocena prawna sprawy (§ 503 pkt 4 k.p.c.) jest w zaczepionym wyroku bez zarzutu, nie można bowiem wcale podzielić zapatrywania rewizji, jakoby tylekrotnie przez powoda przytoczona osnowa spornej ugody nastroczała jakiejkolwiek wątpliwości co do warunków prawdziwego przyzwolenia lub była niemożliwa do wykonania (§§ 869, 878 ABGB²).

Dlatego rewizję jako bezpodstawną należało pozostawić bez uwzględnienia.

Orzeczenie o kosztach postępowania rewizyjnego polega na przepisach §§ 41, 50 austriackiego k.p.c.

[Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (austr. k.p.c.): § 41, § 50, § 503 pkt 2, 3 i 4, Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej, Wiedeń 1811 (ABGB): § 869, 878.]

² Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch für die gesammten deutschen Erbländer der Oesterreichischen Monarchie, Justizgesetzsammlung 1811 nr 946. Oficjalny tekst polski: Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej, Wiedeń 1811, cz. I-III.